

РЕШЕНИЕ

№ 1906

гр. София, 16.03.2020 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 35 състав,
в публично заседание на 15.01.2020 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Миглена Недева

при участието на секретаря Кристина Григорова, като разгледа дело номер **9844** по описа за **2019** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.145 – чл.178 от Административно – процесуалния кодекс /АПК/, във връзка със Закона за достъпа до обществена информация /ЗДОИ/.

Образувано е по жалба на С. Н. Н., изтъпяващ наказание лишаване от свобода в Затвора С. срещу писмо изх. № 95-00-64 / 11.07.2019 г. на Директор дирекция „Правни дейности“ в Министерство на правосъдието по заявление за достъп до обществена информация вх. № 95-00-64 / 27.06.2019 г. на жалбоподателя.

Жалбоподателят, лично и чрез адв. И. излага съображения за незаконосъобразност на постановения административен акт, като сочи, че отказът на министъра на правосъдието да му предостави достъп по заповедта по чл.41, ал.1 от Наказателния кодекс /НК/, във връзка с чл.78, ал.2 от Закона за изпълнение на наказанията и задържането под стража /ЗИНЗС/ е немотивиран и не съответства на материалния закон. Иска се неговата отмяна, както и да бъде задължен административния орган да предостави исканата информация.

Ответникът, директор дирекция „Правни дейности“ в Министерство на правосъдието, чрез процесуален представител юрк. Б., смята жалбата за неоснователна, като твърди, че информацията не е обществена о смисъла на чл.2 , ал.1 от ЗДОИ.

Софийска градска прокуратура, редовно уведомена, не изпраща представител и не встъпва в производството.

Жалбата е ПРОЦЕСУАЛНО ДОПУСТИМА:

Насочена е срещу подлежащ на обжалване административен акт, издаден по подадено

заявление по реда на ЗДОИ и в изпълнение на предвидено по този закон задължение на сезирания административен орган, от активно легитимирано лице и в срок, доколкото писмото е съобщено на жалбоподателя на 22.07.2019 г., а жалбата е подадена по пощата на 01.08.2019 г.

Разгледана по същество, жалбата е ОСНОВАТЕЛНА.

Като взе предвид доводите на страните и прецени доказателствата по делото в тяхната съвкупност, въз основа на наведените в жалбата основания и като извърши служебна проверка относно законосъобразността на оспорения административен акт на всички основания, предвидени в чл.146 от АПК, Административен съд София – град, II а.о., 35 състав, приема за установено от ФАКТИЧЕСКА и ПРАВНА страна следното:

Съгласно чл.28, ал.2, вр. чл.3 от ЗДОИ решение за предоставяне или за отказ за предоставяне на достъп се взема от органа, представляващ съответния задължен по закон субект, или от „изрично определено от него лице”.

Процесното заявление за достъп до информация е отправено до Министъра на правосъдието, който е задължен субект по чл.3, ал.1 от ЗДОИ. Решение за достъп или за отказ за предоставяне на информация по подаденото заявление следва да е подписано именно от него или от изрично упълномощено по чл.28, ал.2 от ЗДОИ от него лице. В тази връзка настоящият състав установи, че оспореният отказ е издаден от компетентен орган - директор дирекция „Правни дейности“ в Министерство на правосъдието, във връзка с представена по делото Заповед № ЛС-04-219 / 11.04.2019 г. на министъра на правосъдието.

С подадено заявление вх. № вх. № 95-00-64 / 27.06.2019 г. жалбоподателят С. Н. Н. е поискал да му бъде предоставена актуалната заповед, с която се определя финансовото възнаграждение на лишените от свобода за положения труд по чл.41, ал.1 от НК, издадена на основание чл.78, ал.2 от ЗИНЗС.

С оспореното писмо предоставянето на информацията е отказано, като е посочено, че не попада в обхвата на ЗДОИ, че тази информация не е обществена по смисъла на чл.2, ал.1 от ЗДОИ, тъй като не е свързана с общественния живот в страната и не дава възможност на гражданите да си съставят собствено мнение за дейността на задължените по закон субекти, тъй като искането не цели формирането на мнение за дейността на министъра на правосъдието като задължен субект. Сочи, също така, че исканата информация касае съдържанието и приложението на конкретни правни норми на действащото законодателство, а именно чл.41, ал.1 и чл.78, ал.2 от НК / вторият текст очевидно грешно посочен, тъй като искането касае заповед по чл.78, ал.2 от ЗИНЗС/. От горното се прави извод, че исканата информация не е нито официална по смисъла на чл.10 от ЗДОИ, нито служебна по чл.11 от закона. Накрая се твърди, че има друг ред за предоставяне на информацията, без да е посочен този ред.

Законът в чл. 2, ал. 1 от ЗДОИ е дефинирал информацията, която следва да бъде предоставяна по реда на закона и която представлява „обществена“ такава - това е „всяка информация, свързана с общественния живот в страната и даваща възможност на гражданите да си съставят собствено мнение относно дейността на задължените по закона субекти“.

Съгласно чл.3 от ЗДОИ, този закон се прилага за достъп до обществената информация, която „се създава или се съхранява“ от задължените по закона субекти, а именно: 1. от държавните органи, техните териториални звена и органите на местното самоуправление в Република България / чл.3, ал.1 от ЗДОИ/; 2. от публичноправни субекти, включително публичноправните организации / чл.3, ал.2, т.1 от ЗДОИ/; 3. от

физически и юридически лица, само относно извършвана от тях дейност, финансирана със средства от консолидирания държавен бюджет и средства от фондове на Европейския съюз или предоставени от Европейския съюз по проекти и програми / чл.3, ал.2, т.2 от ЗДОИ/.

Съгласно чл.9, ал.1 от ЗДОИ, обществената информация, създавана и съхранявана от органите и техните администрации, е „официална“ и „служебна“. [javascript:z\(3218248,0,12168\)javascript:y1\(\)](javascript:z(3218248,0,12168)javascript:y1()) „Официална“ е информацията, която се съдържа в актовете на държавните органи и на органите на местното самоуправление при осъществяване на техните правомощия“ / чл.10 от ЗДОИ/, а „служебна“ – тази, която се събира, създава и съхранява във връзка с официалната информация, както и по повод дейността на органите и на техните администрации / чл.11 от ЗДОИ/.

Видно от формулираното заявление, искането представлява такова за предоставяне на информация, която се „създава“ именно от сезирания административен орган чл.3 от ЗДОИ, тъй като става въпрос за заповед на министъра на правосъдието.

Съгласно чл.41, ал.1 от НК, „Изтърпяване на наказанието лишаване от свобода се съпровожда с подходящ, съответно заплатен общественополезен труд, чрез който се цели превъзпитанието на осъдените, както и създаването и повишаването на тяхната професионална квалификация.“

Съгласно чл.78, ал.1 и ал.2 от ЗИНЗС: „ (1) За всяка работа извън доброволния неплатен труд и дежурствата по поддържане на реда и хигиената лишените от свобода получават определена част, но не по-малко от 30 на сто от възнаграждението за изработеното.

(2) Частта от възнаграждението по ал. 1 се определя със заповед на министъра на правосъдието.“

Предвид изложените по-горе определения, става въпрос именно за официална информация, която се съдържа в актовете на държавните органи.

Видно от текста на Решение № 277 / 20.11.2019 год. по адм. дело № 31 по описа за 2019 год. на Административен съд – Кюстендил, със Заповед № ЛС-04-89/25.01.2011 г. на Министъра на правосъдието, за всяка работа, извън тази, която се извършва по реда на дежурството, лишените от свобода получават възнаграждение, с изключение на доброволния труд, както следва: по т. 2 – работещите по щата на комунално-битовата дейност на местата за лишаване от свобода – 40% от МРЗ; по т. 3 – работещите, лишени от свобода, настанени в ЗО от открит тип – 50% от МРЗ; по т. 4 – работещите, лишени от свобода, настанени в ЗО от закрит тип – 40% от МРЗ.

От текста на Определение № 419 / 08.01.2019 г. по адм. дело № 267 по описа за 2018 г. на Административен съд – Стара Загора е видно, че има и последваща такава заповед, а именно - Заповед № ЛС-04-1373 / 23.08.2017 г. на Министъра на правосъдието, като съдържанието ѝ не е известно на състава.

Възможно е да има издадена и последваща такава, като не публичноизвестно съдържанието на актуалната заповед по чл.78, ал.2 от ЗИНЗС, с оглед на което за жалбоподателя съществува интерес да иска предоставянето ѝ.

Видно от посочената по-горе заповед от 2011 г., както и от разпоредбата на чл.78, ал.2 от ЗИНЗС, на основание на която се издава тя, същата не представлява някакъв вид класифицирана информация, не съдържа конкретни данни за трети лица, не съдържа конкретни размери на възнаграждения. Тя се издава по принцип за определяне на някакъв процент или част от възнаграждението, който се заплаща на лишените от

свобода при положен от тях труд, т.е. урежда начина, по който се определя частта от възнаграждението, което се полага на лишеният от свобода, полагащ труд. Следователно, заповедта по своята същност се издава въз основа на предоставено на министъра на правосъдието като държавен орган правомощие за уточняване на реда за определяне на възнаграждението, чрез създаване на конкретни правила, задължителни за прилагане във всички случаи на определяне на частта от трудовото възнаграждението, което остава за лишения от свобода.

Съдът счита, че предвид характера си, тази заповедта би следвало дори да е общодостъпна и публикувана на интернет страницата на Министерство на правосъдието по реда на чл.15, ал.1 от ЗДОИ за осигуряване на прозрачност в дейността на администрацията.

Като е поискал информация от оправомощения по силата на чл.78, ал.2 от ЗИНЗС административен орган да издаде заповедта, заявителят е потърсил информация именно за дейността на задължен по закон субект, каквато информация може да потърси всеки гражданин, за да си състави собствено мнение за дейността на този субект.

Съгласно разпоредбата на чл.75 от ЗИНЗС, „лишените от свобода могат да се ползват от правата си, с изключение на правата: 1. от които са лишени с присъда; 2. които са им отнети или ограничени изрично със закон; 3. чието упражняване е несъвместимо с действието на присъдата и изпълнението на наказанието.“ Следователно, няма никакво основание да се счита, че лишеният от свобода няма основание да иска тази информация само поради особеността си статут, тъй като става въпрос за право, което не е изключено по смисъла на чл.75 от ЗИНЗС.

Следователно, същият иска информацията именно, за да си състави мнение за дейността на задължените по закон субекти.

Вярно е, че съществува облекчен ред по който „лишените от свобода могат да искат информация за: 1. въпроси, свързани с изпълнението на присъдата; 2. размера на изтърпяната част на наказанието; 3. възможностите за облекчаване условията за изтърпяване на наказанието“ / чл.76, ал.1 от ЗИНЗС/.

Тук следва да се отбележи, че информацията се иска от заявителя по принцип, като съществуваща уредба, а не във връзка с някакви конкретни искания от негова страна за положен труд, съответно за дължимо заплащане, или във връзка с възможности за облекчаване на присъдата, и тази информация не е част от неговото затворническо досие, тъй като видно от жалбата е, че последният няма трудов договор, за който да му се дължи възнаграждение, поради което заповедта не представлява информация, която се полага на лишения от свобода по реда на чл.76, ал.1 от ЗИНЗС.

Предвид изложеното, оспореният отказ за предоставяне на заповедта като незаконосъобразен следва да бъде отменен на основание чл.146, т.4 от АПК. След отмяната, преписката следва да бъде върната на органа за произнасяне със задължение за предоставянето ѝ.

Водим от горното и на основание чл.172, ал.2, чл.173, ал.3 и чл.174 от АПК, Административен съд София – град, II а.о., 35 състав,

РЕШИ:

ОТМЕНЯ жалба на С. Н. Н., изтърпяващ наказание лишаване от свобода в Затвора С., писмо изх. № 95-00-64 / 11.07.2019 г. на Директор дирекция „Правни дейности“ в

Министерство на правосъдието.

ВРЪЩА преписката на административния орган за ново произнасяне по заявление вх. № 95-00-64 / 27.06.2019 г. на С. Н. Н. и предоставяне на достъп до исканата актуална заповед на министъра на правосъдието, издадена на основание чл.78, ал.2 от ЗИНЗС.

Решението подлежи на касационно обжалване в 14-дневен срок от деня на съобщаването му чрез настоящия съд пред Върховен административен съд.

Препис от решението, на основание чл.138 от АПК, да се изпрати на страните.

СЪДИЯ: